

บทสรุปและ เสนอแนะ

สรุป ในทางวิชาการเป็นที่ยอมรับกันว่า การทำให้ประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการ เป็นมาตรการในการควบคุมฝ่ายปกครองด้วยการให้ประชาชนเข้าตรวจสอบการดำเนินงานหรือการใช้อำนาจของฝ่ายปกครอง ได้ด้วยตนเอง โดยตรง ทั้งนี้ด้วยเชื่อว่าการดำเนินงานที่ต้องเปิดเผยแก่คนทั่วไป และอาจถูกตรวจสอบได้ตลอดเวลา จะเป็นการป้องกันมิให้ฝ่ายปกครองใช้อำนาจไปในทางมิชอบ หรือแม้แต่ในกรณีที่มีการใช้อำนาจโดยมิชอบเกิดขึ้นแล้วก็มีอาจจะปกปิดไว้ได้อันจะนำไปสู่กระบวนการตรวจสอบในเชิงแก้ไขเยียวยาต่อไป นอกจากนี้มาตรการดังกล่าว ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในการบริหารงานของรัฐและ เป็นการแสดงออกซึ่งอำนาจของประชาชนในการปกครองอันเป็นการสอดคล้องกับแนวทางประชาธิปไตยอีกด้วย

ในประเทศต่าง ๆ ที่เป็นนิติรัฐต่างก็มีระบบควบคุมให้การใช้อำนาจของฝ่ายปกครองเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย แม้ในแต่ละประเทศจะมีรูปแบบและวิธีการในการควบคุมฝ่ายปกครองที่แตกต่างกันและมีจุดเด่นเป็นของตนเองก็ตาม แต่มีข้อที่น่าสนใจ ระบุว่ามาตรการในการให้ประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการได้ถูกนำไปใช้ในหลายประเทศโดยการบัญญัติกฎหมายขึ้นมารองรับ มาตรการดังกล่าวเป็นการเฉพาะ เช่น สวีเดนซึ่งมีระบบผู้ตรวจการรัฐสภาหรือออมбудสแมน (Ombudsman) ที่มีชื่อเสียง ได้ให้ความสำคัญกับมาตรการดังกล่าวมากถึงขนาดที่กำหนดให้กฎหมายเกี่ยวกับการให้ประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการ (Freedom of the Press Act) เป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญ หรือในประเทศคอมมอนลอร์อย่างสหรัฐอเมริกาที่ไม่มีศาลปกครองเป็นการเฉพาะ แต่วิธีพิจารณาคดีของศาลยุติธรรมในสหรัฐอเมริกาก็ดำเนินไปได้ด้วยดี ที่เป็นเช่นนี้นักกฎหมายอเมริกันส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเนื่องจากได้มีกฎหมายเรื่องนี้ (Freedom of Information Act) มานานเป็นเวลาหลายสิบปีนั่นเอง หรือแม้แต่ในกรณีของฝรั่งเศสที่มีศาลปกครองที่มีชื่อเสียงมากในการควบคุมฝ่ายปกครอง และเป็นประเทศที่แนวความคิดเรื่องความลับทางราชการได้ฝังรากลึกมานานก็ยังไม่มาตรการดังกล่าวมาใช้ในระบบของตน นอกจากนี้ในประเทศแคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ก็ได้มีกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ออกมาใช้เช่นกัน กฎหมายดังกล่าวของประเทศต่างๆ แม้จะมีรายละเอียดที่แตกต่างกันไปบ้างตามสภาพสังคม เศรษฐกิจ

และระบบกฎหมายของแต่ละประเทศแต่ละจะมีลักษณะร่วมกันอยู่อย่างหนึ่งคือ การกำหนดหลักการแห่งกฎหมายให้ประชาชนสามารถเข้าถึง เอกสารของทางราชการได้ทุกประเภท เว้นแต่ในเรื่องที่เป็นความลับทางราชการซึ่งกฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นข้อยกเว้นและอยู่ในขอบเขตที่จำกัดและชัดเจน ลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดสภาพทั่วไปว่า "เอกสารของทางราชการทุกประเภทจะต้องเปิดเผยให้ประชาชนรับทราบ เว้นแต่ฝ่ายปกครองจะมีเหตุผลที่ดี (ตามกฎหมาย) ที่จะไม่ยอมเปิดเผย"

สำหรับประเทศไทย อาจกล่าวได้ว่าแนวความคิดเรื่องการให้ประชาชนเข้าถึงเอกสารของทางราชการยังอยู่ในขั้นที่เริ่มก่อตัวขึ้น โดยปรากฏในรูปของมติคณะรัฐมนตรีที่ทำให้เปิดเผยเอกสารบางเรื่อง หรือปรากฏอยู่ในกฎหมายบางฉบับ คือพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นเพียงกฎหมายเฉพาะ เรื่องที่มีได้บัญญัติรายละเอียดในเรื่องนี้ไว้ หรือแม้แต่ความพยายามในการจัดทำร่างพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการขึ้นมา อย่างไรก็ตามในปัจจุบันยังไม่มี การรับรองสิทธิที่จะรู้ (Right to know) ของประชาชนในระบบกฎหมาย ความลับทางราชการมีขอบเขตกว้างขวางไม่แน่นอน และถึงแม้จะเป็นเอกสารทั่วไปที่ไม่ใช่ความลับทางราชการฝ่ายปกครองก็สามารถใช้ดุลพินิจที่จะไม่อนุญาตให้เข้าถึงได้ เพราะมีระเบียบปฏิบัติราชการวางแนวทางไว้เช่นนั้น จากลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดสภาพทั่วไปว่า "เอกสารของทางราชการโดยทั่วไปจะไม่เปิดเผย เว้นแต่ประชาชนจะมีเหตุผลที่ดีหรือฝ่ายปกครองพอใจที่จะเปิดเผย"

จากสภาพการณ์ทั่วไปที่ประชาชนไม่สามารถเข้าถึง เอกสารของทางราชการได้ ย่อมก่อให้เกิดสภาพมืดทึบในกระบวนการใช้อำนาจหรือการดำเนินงานของฝ่ายปกครอง ซึ่งเป็นปัญหาต่อการบริหารงานของรัฐที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนอย่างน้อย 2 ประการ คือ

1. ปัญหาการบริหารงานของรัฐไม่สนองตอบประโยชน์ของประชาชน
2. ปัญหาการใช้อำนาจโดยมิชอบด้วยกฎหมายของฝ่ายปกครอง

ปัญหาดังกล่าวต้องได้รับการแก้ไขโดยการเปิดระบบราชการด้วยการจัดสร้างกลไกทางกฎหมายปกครอง เรื่องการให้ประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการ เพื่อให้เกิดการกระตุ้น (ควบคุม) การทำงาน หรือการตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายปกครอง ทั้งนี้การจัดสร้างกลไกดังกล่าวสามารถทำได้ดังนี้

1. รับรองและคุ้มครองสิทธิที่จะรู้ (Right to know) ของประชาชนไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน และ/หรือ
2. ตรากฎหมายเกี่ยวกับการทำให้ประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการ และ/หรือ
3. แก้ไขระเบียบปฏิบัติราชการที่เอื้ออำนวยต่อการเปิดเผยเอกสาร

เสนอแนะ เพื่อที่แนวความคิดเรื่องการทำประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการที่เสนอในวิทยานิพนธ์นี้เป็นกลไกในการควบคุมการใช้อำนาจอย่างแท้จริงและเป็นระบบ และมีผลในทางปฏิบัติ จึงควรพิจารณาประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. ความจำเป็นในการบัญญัติแนวความคิดเรื่องการทำประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการไว้ในรัฐธรรมนูญ
2. สถานะของกฎหมายว่าด้วยการทำให้ประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการ
3. กระบวนการชี้ขาดข้อพิพาท
4. การจัดวางระบบข้อมูลข่าวสารของส่วนราชการ

ความจำเป็นในการบัญญัติแนวความคิดเรื่องการทำประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการไว้ในรัฐธรรมนูญ

กรณีมีความจำเป็นเพียงใดที่จะต้องบัญญัติรับรองสิทธิที่จะรู้ไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน การจัดสร้างกลไกเรื่องการทำประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการด้วยวิธีการตรากฎหมายธรรมดา (พระราชบัญญัติ) จะเป็นการเพียงพอหรือไม่ เพราะในกรณีของสหรัฐอเมริกาที่มีเพียง Freedom of Information Act 1966 (F.O.I.) เท่านั้น โดยที่รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ก็มิได้บัญญัติรับรองสิทธิที่จะรู้หรือเสรีภาพในข่าวสารไว้อย่างชัดเจน ปัญหานี้มีข้อนำลึง เกิดว่า สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ประชาธิปไตยแบ่งบานเต็มที่ สิทธิเสรีภาพของประชาชนได้รับการคุ้มครองอย่างกว้างขวางและประชาชนทั่วไปก็เข้าใจว่าตนมีสิทธิที่จะรับรู้ข้อมูลข่าวสารของทางราชการโดยถือว่าสิทธิที่จะรู้เป็นส่วนหนึ่งของเสรีภาพในการพูด การพิมพ์ในบทแก้ไขเพิ่มเติมที่ 1 ของรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา (Amendment I) และหากกรณีเป็นปัญหาต้องตีความรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับสิทธิที่จะรู้ขึ้นมา ในสหรัฐอเมริกาก็มีองค์การตีความรัฐธรรมนูญ (ศาลยุติธรรม)

ที่เข้มแข็งและพร้อมที่จะคุ้มครองสิทธิเสรีภาพให้กับประชาชนอย่างเต็มที่ สำหรับประเทศไทย หากไม่มีการรับรองสิทธิที่จะรู้ไว้ในรัฐธรรมนูญแล้ว กรณีจะเป็นปัญหาว่าสิทธิเช่นว่านี้จะ เป็นสิทธิตามรัฐธรรมนูญโดยถือว่ารวมอยู่ในเสรีภาพในการพูด การพิมพ์ การโฆษณาหรือไม่ องค์การที่มีหน้าที่ตีความรัฐธรรมนูญก็มีได้แสดงบทบาทให้เป็นที่พักของประชาชน ดังนั้นการรับรองสิทธิที่จะรู้โดยกฎหมายธรรมดาทั่วไป(พระราชบัญญัติ) คือกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าถึง เอกสารของทางราชการ จึงมิได้เป็นหลักประกันสิทธิอันมั่นคงให้กับประชาชน เพราะกฎหมายธรรมดานั้นอาจถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้เป็นประโยชน์กับรัฐได้โดยง่าย การบัญญัติรับรองสิทธิที่จะรู้ไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน จึง เป็นการคุ้มครองสิทธิให้กับประชาชนอย่างดีที่สุด

สถานะของกฎหมายว่าด้วยการให้ประชาชนเข้าถึง เอกสารของทางราชการ

ลักษณะสำคัญของกฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการคือ การกำหนดเรื่องความลับทางราชการซึ่งเป็นข้อยกเว้นของหลักการแห่งกฎหมายที่ต้องการเปิดเผยเอกสารของทางราชการให้มากที่สุดให้อยู่ในขอบเขตที่จำกัดและชัดเจน และข้อยกเว้นที่จำเป็นข้อหนึ่งที่ต้องกำหนดไว้ในกฎหมายคือ ความลับตามกฎหมายเฉพาะฉบับอื่น แต่เนื่องจากเหตุที่ต้องป้องกันมิให้กฎหมายพิเศษฉบับอื่นนั้นมีจำนวนมากเกินไปจนกลับ (บิดเบือน) หลักการแห่งกฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการ จึงต้องมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการออกกฎหมายพิเศษฉบับอื่นไว้ในกฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการ ปัญหาจึงมีว่า ในกรณีที่กฎหมายสองฉบับมีลำดับศักดิ์ (Hierarchy) เท่ากัน คือเป็นพระราชบัญญัติเหมือนกัน กฎหมายฉบับหนึ่งจะกำหนดหลักเกณฑ์ให้กฎหมายอีกฉบับหนึ่งยึดถือปฏิบัติตามได้หรือไม่ เพราะหากกฎหมายฉบับหนึ่ง (กฎหมายพิเศษฉบับอื่นที่กำหนดเรื่องความลับ) บัญญัติขึ้นโดยไม่เคารพหลักเกณฑ์ในกฎหมายฉบับแรก (กฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการ) ซึ่งถือว่าเป็นกรณีที่กฎหมายมีข้อความขัดแย้งกัน ผลก็คือต้องบังคับตามกฎหมายฉบับหลัง ทำให้หลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อคุ้มครองหลักการแห่งกฎหมาย (ฉบับแรก) ต้องไร้ผลไป

ปัญหาดังกล่าวแก้ไขได้โดยการทำให้กฎหมายฉบับแรกมีค่าบังคับ (ศักดิ์) สูงกว่ากฎหมายฉบับหลัง นั่นคือต้องสร้าง "ระบบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ(Organic Law)" ขึ้นมา ซึ่งมีผลทำให้กฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการ เป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

หรือกฎหมายกึ่งรัฐธรรมนูญ กล่าวคือแม้จะมีการรับรองสิทธิที่จะรู้ไว้ในรัฐธรรมนูญตามที่กล่าวมาแล้วแต่ด้วยข้อจำกัดของรัฐธรรมนูญที่ไม่อาจกำหนดสาระและวิธีการในรายละเอียดได้เพราะจะทำให้รัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติที่ยาวเกินไป จึงต้องมีการตรากฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการ เพื่อกำหนดสาระและวิธีการแห่งการใช้สิทธินั้นอีกชั้นหนึ่ง เป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ* ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีลำดับศักดิ์สูงกว่าพระราชบัญญัติธรรมดา (ต้องมีวิธีการตราและวิธีการแก้ไขเพิ่มเติมตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแตกต่างกัน) ด้วยเหตุนี้หากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญขัดแย้งกับพระราชบัญญัติธรรมดา บทบัญญัติของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญก็จะ เป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับ

กระบวนการชี้ขาดข้อพิพาท

การที่ศาลยุติธรรมเป็นผู้ชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการในขั้นที่สุดนั้น เป็นปัญหาทั่วไปเกี่ยวกับความเหมาะสมของศาลยุติธรรมที่จะเข้ามาชี้ขาดคดีปกครอง แม้กฎหมายนี้จะพยายามหลีกเลี่ยงมิให้ศาลยุติธรรมเข้ามาเกี่ยวข้องกับการใช้บังคับกฎหมายนี้มากนัก ด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาวินิจฉัยข้อพิพาทในเบื้องต้นก็ดี ด้วยการกำหนดให้คำวินิจฉัยของคณะกรรมการตามกฎหมายนี้เป็นที่สุด เพื่อให้ศาลพิจารณาคดีพิพาทได้แต่ในปัญหาข้อกฎหมายก็ดี ก็ไม่อาจตัดอำนาจศาลลงอย่างเด็ดขาดและถึงแม้ศาลจะพยายามจำกัดตนเองโดยการพิจารณาแต่ในปัญหาข้อกฎหมายก็ตาม แต่เนื่องจากลักษณะของกฎหมายนี้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ของเอกสารที่เป็นความลับทางราชการไว้เป็นข้อยกเว้นของกฎหมาย ดังนั้นการที่ศาลจะพิจารณาว่าเอกสารพิพาทฉบับใดจะเป็นความลับทางราชการตามหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ในข้อยกเว้นหรือไม่ จึงเป็นการพิจารณาในปัญหาข้อกฎหมายที่ศาลสามารถอ้างได้ว่าศาลมีอำนาจพิจารณาได้ ผลจะเท่ากับว่า

*โดยนัยนี้ กฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการจะมีฐานะ เช่นเดียวกับกฎหมายเลือกตั้ง ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับหนึ่ง กล่าวคือในรัฐธรรมนูญจะกำหนดสิทธิ (หรือหน้าที่) ในการเลือกตั้งไว้ แต่สาระและวิธีการในรายละเอียดจะกำหนดไว้ในกฎหมายเลือกตั้ง เช่นเดียวกับการที่รัฐธรรมนูญจะรับรองสิทธิที่จะรู้ไว้ แล้วมีกฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสารของทางราชการมารองรับสิทธินี้อีกชั้นหนึ่ง

ศาลได้เข้าไปใช้ดุลพินิจกำหนด เรื่องความลับทางราชการแทนฝ่ายปกครองซึ่งศาลไม่มีประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในทางปกครอง

เมื่อยังมีความจำเป็นที่จะต้องมีการทบทวนข้อด้วยกฎหมายของข้อพิพาทตามกฎหมายนี้ จึงควรสร้างทางออกของปัญหาขึ้นใหม่อีกทางหนึ่ง นอกจากการใช้กระบวนการทางศาล ทั้งนี้เพื่อ พิสูจน์ความเหมาะสมใน เรื่องขององค์กรซึ่งขัดข้อพิพาทตามกฎหมายนี้ กล่าวคือ ในมาตรา 7 (2) (ค) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. 2522 ได้เปิดโอกาสให้มีการอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายอื่นในปัญหาข้อกฎหมายโดยตราพระราชกฤษฎีกา กำหนดให้มีการอุทธรณ์ เช่นว่านั้นอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นถ้ามีการตรากฎหมายว่าด้วยการเข้าถึง เอกสาร ของทางราชการและจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นตามโครงสร้างของกฎหมายที่เสนอไว้* ก็ควรมีการ ตราพระราชกฤษฎีกาตามความในมาตรา 7 (2) (ค) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. 2522 ด้วย เพื่อเปิดโอกาสให้มีการอุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้อีกทางหนึ่งนอกเหนือจากการนำคดีขึ้นสู่ศาลแต่เพียงหนทางเดียว ส่วนในกรณีที่เอกชนคู่กรณีอาจจะไม่พอใจในคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ แล้วนำ คดีขึ้นสู่ศาลอีก (ซึ่งสามารถทำได้และศาลก็มีถึง 3 ระดับชั้น) จนเกิดเป็นปัญหาความซ้ำซ้อนและ ความล่าช้าในกระบวนการแห่งการได้สิทธิตามกฎหมายนั้น ปัญหานี้จะหมดไปถ้าระบบร้องทุกข์ ได้พัฒนาไปถึงขั้นที่เป็นศาลปกครอง โดยสมบูรณ์ เพราะ เมื่อถึงขั้นนั้นแล้วก็จะต้องมีการแบ่ง เขต อำนาจศาลกันอย่างชัดเจนระหว่างศาลปกครองและศาลยุติธรรม อันจะมีผลทำให้ข้อพิพาท

*อำนาจหน้าที่ส่วนหนึ่งของคณะกรรมการดังกล่าวคือ การชี้ขาดข้อพิพาทเบื้องต้น และ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการนี้ก็ เป็นนิติกรรมทางตุลาการ (acte juridictionnel) คณะกรรมการนี้จึงมีสถานะ เป็นองค์กรกึ่งตุลาการหรือคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายอื่นตาม ความหมายในมาตรา 7 (2) (ค) แห่ง พ.ร.บ. คณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. 2522 จึง อุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าวต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ได้ (ดูรายละเอียดใน ชาญชัย แสวงศักดิ์, เอกสารทางวิชาการประกอบการพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับคณะกรรมการตาม ม.7 (2) (ค) แห่งพ.ร.บ.คณะกรรมการกฤษฎีกาพ.ศ. 2522, วารสารกฎหมายปกครอง เล่ม 7 ตอน 2 สิงหาคม 2531, หน้า 634-669

ประเภทนี้ดำเนินการไปได้แต่ทางหนึ่งทางเดียว

การจัดวางระบบข้อมูลข่าวสารของส่วนราชการ

การบังคับใช้กฎหมายจะไม่บรรลุผลตามเจตนารมณ์ได้เลย หากไม่มีการจัดวางระบบการบริหารงานเอกสาร (ระบบข้อมูลข่าวสาร) ที่ดีขึ้นมารองรับการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว ดังนั้นระบบราชการ (ฝ่ายปกครอง) จึงต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงระบบงานเอกสารให้เอื้ออำนวยต่อการบังคับใช้กฎหมายที่จะตราขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระทรวง ทบวง กรม และทุกส่วนราชการภายใต้กฎหมายนี้ควรจัดหน่วยงานขึ้นขึ้นภายในองค์กรของตนเป็นการเฉพาะ เพื่อบริหารงานและให้บริการแก่ประชาชนด้านเอกสาร ในการนี้ควรปรับปรุงและพัฒนาหน่วยงานสารบรรณที่มีอยู่ในแต่ละองค์กรฝ่ายปกครองให้มีหน้าที่ดังกล่าวนอกเหนือจากการรับส่ง เอกสารดังที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย